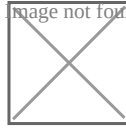

Συμβουλές για τον Πνευματικό Αγώνα (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

α. Αν είπε κάποιος άσκεπτα ένα λόγο, μην σε ταράξει. Παράβλεψέ τον. Τι κι αν το είπε; Θα κολάζεσαι εσύ; Σε τέτοιες περιπτώσεις να μην λες τίποτε. Αντί να πεις: «Τούτη η πεθερά μου είναι η κόλασή μου», καλύτερα να πεις: «Τούτη η πεθερά μου θα με σώσει. Να μην κακώσω, να μην μου κακοφανεί και είναι η σωτηρία μου». Η Γραφή λέει: «νικάτε διά του καλού το κακό». Να μην κακώσουμε. Ο καλός δεν κακώνει, όταν οι άλλοι είναι κακοί ή όταν συμβεί κάτι δυσάρεστο.

β. Πάντοτε να βλέπουμε τα καλά του πλασμάτου. Διότι αν δούμε τα μη καλά, θα βρούμε σίγουρα πολλά, αφού δεν υπάρχει κανείς άνθρωπος που δεν έχει τέτοια.

γ. Αν θέλεις μίαν κοινωνία αλάθητη, χωρίς ατέλειες, χωρίς διαφορές και αντιθέσεις, δεν θα την βρεις, όπου και να πας. Την μίαν ημέρα μπορεί να μη συναντήσεις κάτι κακό, την άλλη οπωσδήποτε θα συναντήσεις. Έτσι είναι η κοινωνία που ζούμε.

δ. Να γίνουμε μεγαλόψυχοι. Η χάρις του Αγίου Πνεύματος δίνει μεγαλοψυχία. «Οι καρποί του Αγίου Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότητα, εγκράτεια». «Οι του Χριστού εσταύρωσαν την σάρκα συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις...». Διότι άμα ξεσηκωθεί το πάθος είναι

δύσκολο.

ε. Αναλογίζεσαι πως ενεργεί ο μισόκαλος εχθρός του ανθρώπου; Πολεμά τα πλάσματα να μην μεταλαμβάνουν, να μην εξομολογούνται. Τότε, στον παράδεισο, μας πλάνησε να φάμε από τον απαγορευμένο καρπό. Τώρα, μας βάζει να μην πλησιάζουμε στα μυστήρια της Εκκλησίας.

στ. Αν συσταυρωθούμε και συγκακοπαθήσουμε με τον Χριστό στα παθήματα, θα αναστηθούμε μαζί Του. Πάντως, πρώτα η δουλειά κι ύστερα η πληρωμή. Προηγείται πάντοτε ο κόπος πριν δοθεί ο στέφανος.

ζ. Η υποταγή έχει μεγάλη αξία. Ακόμα πιο μεγάλη το να περιμένει κανείς να μην τον υπολήπτονται.

η. Ο σατανάς μας εμποδίζει να κάμουμε το καλό. Αν τα καταφέρουμε, μας κάνει ή να το μετανιώσουμε ή να το υπερηφανευτούμε. Να κάμνουμε το καλό για δόξα και χάρη του Θεού και ωφέλεια ψυχών κι όχι για δόξα μας.

θ. Μία κανδήλα όταν δίνει και στις άλλες φως, μήπως λιγοστεύει το δικό της; Ενόσω ανάβει, έχει φως. Πολλές φορές βγαίνει και καπνός – δηλ. υπερηφάνεια – και τότε πρέπει να προσθέσουμε λάδι. Το Άγιο Πνεύμα, είναι το λάδι. Σ' επαινεί ύστερα ο διάβολος για να υπερηφανευθείς, έτσι ώστε να μην πάρεις μισθό. Εσύ να λες «ύπαγε πίσω μου σατανά». Όπως ο Δαβίδ, που κατά την ώρα της μετανοίας του έπασχε από τα πυρά των δαιμονικών επιθέσεων, και εβόα εξ όλης της ψυχής του προς τον Θεό: «Εις το βοηθησαί μοι σπεύσον.. αισχυνθήτωσαν οι ζητούντες την ψυχήν μου... καταισχυνθήτωσαν οι βουλόμενοί μοι κακά... Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχυνόμενοι οι λέγοντές μοι· εύγε εύγε».

ι. Πρέπει να επιδιώκομε να ζούμε με μέτρο. Μέτρο στην ομιλία, στα λόγια, στις πράξεις, στις θεωρίες, σε όλα. Και η χαρά και η λύπη και η αγάπη θα πρέπει να είναι με το μέτρο τους. Μόνο στον Θεό δεν υπάρχει μέτρο. Όσο μπορούμε πρέπει να τον αγαπούμε.

ια. Τον πλησίον θα πρέπει να τον αγαπούμε «ως εαυτόν». Για την ελεημοσύνη «όσο προαιρείσαι· μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης». Είναι ζήτημα διάγνωσης. Κατά τους τόπους, κατά τα άτομα και κατά τον σκοπό. Βλέπεις, κι ο ίδιος ο Θεός έδωσε με μέτρο. «Ενί εκάστω εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού».

ιβ. Όσον ταπειωνόμαστε πλεονάζει η χάρις. Σ' όλα τα ζητήματα πρέπει να υπάρχει λογική, μέτρο. Πολλά κάμνουμε άσκεφτα ή ένεκα του πάθους.

ιγ. Όταν θυμώνομε προκαλείται στην ψυχή αναβρασμός. Όταν ενεργούμε νοσηρά, αδύναμα, νωχελικά, είναι δείγμα ψυχρότητας.

ιδ. Όταν ενοικήσει η χάρις του Αγίου Πνεύματος στο πλάσμα, δεν μπορούν να μπουν τα ακάθαρτα πνεύματα. Και λέει η Γραφή, ότι όταν το ακάθαρτο πνεύμα εξέλθει από τον άνθρωπο, διέρχεται «δι' ανύδρων τόπων», ζητώντας ανάπαυση. Και «τότε λέγει· εις τον οικον μου επιστρέψω όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σχολάζοντα, σεσαρωμένον και κεκοσμημένον» και παίρνει άλλα επτά δαιμόνια και έτσι γίνονται «τα έσχατα χείρονα των πρώτων». Πρέπει, λοιπόν, συνέχεια να προσέχουμε την ψυχή μας.

ιε. Κανένας δεν μπορεί να 'παινεθεί ότι δεν έχει πτώσεις... Άλλοι έχουν εκ φύσεως τις αρετές και παρόλα αυτά, κάνουν δυνατόν αγώνα για ν' αποκτήσουν το υπέρ φύσιν, την απάθεια... Εμείς που δεν έχουμε αρετές, θέλουμε να τες αποκτήσουμε χωρίς κόπους. Όμως δεν γίνεται. Ασήμαντα πράγματα και θέλεις κόπο, ταπείνωση, χάρη. Πόσο μάλλον σ' αυτά, που είναι ζητήματα μεγάλα! Και χωρίς υπομονή, κόπο στα μικρά, δεν προχωρούμε. Χρειάζεται περισσότερη θερμή προσευχή και ταπείνωση. Με την άσκηση και με τη χάρη του Θεού, λίγα-λίγα, τα καταφέρνουμε.

ιστ. Εμείς να μην πικραίνουμε τους άλλους, ει δε μη οι άλλοι αν μας αδικήσουν και μας βλάψουν, δεν πειράζει. Γιατί, αν εμείς πικράνουμε, θα ντρεπόμαστε και το άτομο που πικράναμε. Όλα όσα υποφέρουμε και όσα μας κάμνουν, δεν περνούν απαρατήρητα από τον Θεό και θα μας γίνουν τούτα αφορμή για ανώτερα πνευματικά χαρίσματα. Γιατί μας βοηθούν όλα όσα υποφέρουμε, στον αγώνα μας να νεκρώσουμε τα πάθη και να ταπεινωθούμε. Όταν αγωνίζεται κάποιος, θέλει να έχει δοκιμασίες, έτσι ώστε να μην ζει τα ίδια, που ουσιαστικά αποτελούν επανάληψη χωρίς νόημα.

[Συνεχίζεται]